

[A. M. Hansen.]

Den vigtigste Bestemmelse i Lovforslaget er efter min Mening, at der lægges et Aar til Uddannelsesperioden. Vi staar her overfor et Krav, der har lydt fra forskellige Sider gennem mange Aar, og et Krav, om hvilket der i det væsentlige har været Enighed, ogsaa mellem de politiske Partier i denne Sal. Selv Venstres Ordfører ved Sagens Behandling i 1925, det daværende ærede Medlem Hr. Søgaard, anbefalede de 4 Aar.

For saa vidt maa man jo beklage, at Partiet Venstre har skiftet Ordfører, hvis Ordføreren da i nogen Grad skal være Udtryk for Partiets Stilling; thi jeg forstod Venstres Ordfører saaledes, at man nu var paa Flugt bort fra de 4 Aar. Jeg ved godt, at der var adskillige indenfor Partiet Venstre, som i 1925 nærede Betænkelighed ved at følge den daværende Ordfører Hr. Søgaard, men i det hele taget vilde jeg dog have anset det for sandsynligt, at man kunde naa til at faa samlet et Flertal her i Tinget, for at gøre Seminarieuddannelsen 4-aarig.

Hvis vi kan naa det, mener jeg, der er meget naaet. Derved vil det være vundet, som man fra alle Sider har kaldt paa, nemlig mere Tid. Dansk Seminarieforening, der, medens Udvalget sad og arbejdede i 1925, henvendte sig til os, udtalte herom, at Tanken om en 4-aarig Uddannelsesperiode tiltrædes af saa godt som alle Foreningens Medlemmer i Haab om, at det daglige Arbejde derved kan undgaa den nuværende Forcerethed, og i Erkendelse af, at Undervisningstiden nødvendigvis maa forlænges, naar fremmede Sprog skal optages paa Læseplanen.

Seminarieforstander Vinther i Silkeborg skriver i Tidsskriftet „Hjem og Skole“, Dansk Skoleforenings Tidsskrift, i Maj-Hæftet 1925 — jeg beder om Tilladelse til at læse et lille Stykke op — om dette Spørgsmaal følgende:

„Min mangeaarige Erfaring er den, at vi umuligt i det sidste af de tre Seminarieaar kan give de store Aandsfag, Pædagogik, Praktik, Historie, Litteratur og Religion en saadan Behandling, som de har Krav paa, hvis de skal give Aandsdannelse, Interesse og virkelig Forstaaelse. Derfor maa der et fjerde Aar til, og jeg indser slet ikke, hvorledes en Del af Venstre nu kan staa stædigt paa de tre Aar og dog tale om at yde Bidrag til en bedre Læreruddannelse. Hvad vil man da? Man har jo ikke, mens Venstre var ledende, gjort noget som helst Forsøg

paa indenfor de tre Aars Ramme at beskære Arbejdsstoffet eller ændre Eksamenordningen, og man ønsker jo heller ikke en Optagelsesprøve med meget større Krav end de nuværende. Hvorledes man da indenfor de tre Seminarieaar vil skaffe Tid og Ro til en mere udviklende Arbejdsmaade, er mig en Gaade. Nu har Seminarierne i mange Aar og ud fra real Erfaring ønsket fire Aar, og alle de andre politiske Partier har sluttet sig til Forslaget paa dette Punkt. Naar Venstre deler sig paa denne Sag, ogsaa nu i den ellefte Time, sætter det sig selv ud af Spillet med Hensyn til at bidrage noget væsentligt til en bedre Læreruddannelse.“

Saaledes skriver Seminarieforstander Vinther, Silkeborg. Jeg føler mig overbevist om, at det er en Mand, hvis Ord Venstres Ordfører ellers villigt vil lytte til, og han følder her Dommen over Venstres Kærlighed til Spørgsmaalet om en forbedret Seminarieundervisning. Han siger faktisk dette: Det kan ikke hjælpe, man staar og taler smukke Ord om, at man vil have en bedre Undervisning, hvis man ikke vil give Tid til, at denne Undervisning kan ske Fyldest.

Jeg haaber derfor, det — til Trods for Venstres Modstand — skal lykkes at faa gennemført en 4-aarig Seminarieperiode; thi det er jo Mangel paa Tid i Forhold til Fagenes Mængde, der har gjort vor Seminarieundervisning i alt for høj Grad til Lektieleseri og Eksamensterperi. Dette Aar mere giver den fornødne Tid til dyberegaaende og mere selvstændigt Studium og til stærkere Opøvelse i at undervise, saaledes at Lærerskolens Undervisning kan, som det hedder i Lovforslagets § 1, blive præget af de Krav, Elevernes fremtidige Gerning som Lærere stiller til dem, og meddele dem Kundskaber og Færdigheder, der kan fremme deres almindelige Udvikling.

Jeg hilser derfor med Glæde Lovforslagets Bestemmelse om de fire Aar og vil give min og mit Partis Tilslutning til at faa det gennemført.

At Undervisningen skal være vederlagsfri, haaber jeg ogsaa vil kunne tiltrædes fra alle Sider. Jeg hørte nok, at den ærede Ordfører for Venstre antydede noget om, at man skulde forhøje Skolepengene, saaledes at de mere velhavende kom til at betale — saaledes forstod jeg ham. Jeg tror ikke vi skal gaa den Vej. Nu har det vundet Hævd gennem mange Aar, at Seminarieundervisningen enten var helt fri, hvad den var for Lærerbørn, eller næsten fri, kan man jo sige